

Hersenletsel Liga
Samen voor mensen met NAH

Cursief 1 – maart 2022

Verder met niet-aangeboren hersenletsel

“Je zal wel snel terug de oude zijn.” Ik heb het inmiddels ontelbare keren gehoord en gelezen in verschillende varianten. Allemaal goedbedoelde, maar niet zo realistische oppeppers uit mijn (directe, niet-medische) omgeving. En ja, ik dacht zelf eerst ook dat ik “snel terug de oude ging zijn”. Het voelde ook allemaal nog zo surreëel toen ik in oktober 2020 plots in een ziekenhuisbed lag. Het ene moment was ik nog mijn wekelijkse avondtraining aan het doen met mijn loopclub en het volgende moment zakte ik plots in elkaar. Daarna verliep alles in een paniekerige roes waar ik geen vat op had. Ik herinner me nog het vervoer naar het ziekenhuis, de spoedopname, allerlei medisch personeel dat testen afnamen, de mededeling dat ze me nog wel een nachtje gingen houden, gevolgd door het verdict van de neuroloog dat ik een herseninfarct had gehad en ze me nog even in opname zouden houden tot ik fulltime naar het revalidatiecentrum kon. Het duurde niet lang vooraleer ik merkte dat ik geen evenwicht meer had en dus niet meer kon stappen en dat ik mijn linkerarm – en hand niet meer kon gebruiken. Mijn lichaam leek in lockdown; ik wilde iets doen, wist wel hoe het moest, maar het lukte gewoonweg niet.

De eerste weken na mijn herseninfarct was ik vrij overmoedig. Ik had het idee dat “dit akkefietje” wel snel over zou gaan en dat ik op een week tijd terug medisch in orde zou zijn zodat ik tegen de volgende maand mijn fulltime job en actief leven weer kon oppikken... Die overmoedigheid moest na een aantal inzinkingen en uitbarstingen toch plaatsmaken voor besef en geduld. Want blijkt dat ik door zowel mijn zichtbare als onzichtbare gevolgen van mijn niet-aangeboren hersenletsel nooit meer de oude zal zijn. Ik moet afscheid nemen van mijn “oude ik” en een nieuwe versie van mezelf vinden/maken.